



Arrest

nr. 143 484 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. S. DEMEERSSEMAN, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Chauddagram. Op 22 maart 2010 diende u een eerste asielaanvraag in België in. U verklaarde in Bangladesh wegens moord vervolgd te worden. Op 01 juni 2011 nam het Commissariaat- generaal (CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd later in beroep gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 19 december 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U zou in de moordaanklacht tegen u ondertussen veroordeeld zijn tot 14 jaar gevangenisstraf. Het CGVS nam op 20 maart 2012 opnieuw een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en opnieuw werd deze beslissing later in beroep gevolgd door de RvV op 21 juni 2012. Op 25 juli 2013 diende u een derde asielaanvraag in. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam op 30 juli 2013 een beslissing van

weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag. Op 25 januari 2015 werd u bij een controle door de politie illegaal in België bevonden. U werd daarom opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas waar u op 13 maart 2015 een vierde asielaanvraag indiende. In al die tussentijd zou u niet zijn teruggekeerd naar Bangladesh. U verklaart nog steeds een vrees te kennen bij terugkeer omwille van valse zaken die tegen u zouden zijn opgestart.

U diende in die periode dat u in België was ook tweemaal een regularisatieaanvraag in, die telkens negatief werd afgesloten. Daarin legde u een kopie van een paspoort voor, verkregen op de Bengaalse ambassade in België.

Ter ondersteuning van uw vierde asielaanvraag legde u faxen neer van volgende stukken: krantenartikel, brief van advocaat van 2 februari 2015, een schrijven van uw vader, attest van de Parishad (gemeente), twee attesten van Chhatrashibir, een eigen schrijven en twee krantenartikelen over de situatie in Chauddagram.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, zoals in onderhavig geval, neemt het CGVS de asielaanvraag niet in overweging.

Immers dient vooreerst beklemtoond te worden dat de eerste en tweede asielaanvraag door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. Uw beroep bij de RvV werd beide keren verworpen en uw derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de DVZ, wegens een gebrek aan nieuwe elementen. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen. Aldus staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

U dient nu een vierde asielaanvraag in, maar die komt om onderstaande redenen weinig ernstig over.

Ten eerste volstaat het niet om opnieuw te verwijzen naar uw oorspronkelijk asielrelaas wanneer het CGVS en de RvV al tweemaal hebben vastgesteld dat daaraan geen enkel geloof kan gehecht worden. Het louter verwijzen naar voorgaande verklaringen die als ongeloofwaardig werden beoordeeld, kan niet overtuigen. Op geen enkele wijze geeft u trouwens aan waar de voorgaande beslissingen van het CGVS foutief zou zijn geweest. U geeft louter opnieuw zeer algemeen aan dat u omwille van 'valse zaken' zou gedood worden bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh.

Ten tweede vroeg u pas asiel aan nadat u bij een controle was opgepakt en vastgezet in het centrum voor illegalen in Merksplas. Meer zelfs, u werd daar vastgezet op 25 januari 2015 en pas op 13 maart 2015 vroeg u opnieuw asiel aan. Tussen de beslissing van de DVZ van 30 juli 2013 (een beslissing van weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag) en uw vierde aanvraag op 13 maart 2015 had u geen enkele keer asiel aangevraagd, hoewel u verklaarde dat uw problemen nog steeds actueel zouden zijn. Vooral opvallend is dat u stukken neerlegde in het kader van uw vierde aanvraag waaruit zou blijken dat er een nieuwe valse zaak tegen u zou zijn opgestart. Immers staat in de brief van een advocaat (waarvan u een fax neerlegde) dat er een nieuwe zaak tegen u hangende zou zijn sinds 11 oktober 2014. De brief van de advocaat zelf dateert van 2 februari 2015. En toch zou u niet reeds voor 13 maart 2015 asiel hebben aangevraagd, hetgeen reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het bestaan van die zogenaamde zaak tegen u van 11 oktober 2014. Vooral ook omdat u in de vragenlijst van de DVZ die u schriftelijk invulde te Merksplas op 13 maart 2015 nergens expliciet verwees naar die zogenaamde nieuwe zaak. Het lijkt er dan ook op dat u eerder asiel aanvraagt omdat u in het gesloten centrum vast zit en een eventuele repatriëring wilt vermijden.

Ten derde legde u geen originele nieuwe stukken voor ter staving van uw relaas. U legde enkel faxen neer waarvan de bewijswaarde, gezien de mogelijkheden tot knip- en plakwerk, zeer beperkt is. Bovendien beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat het in Bangladesh gemakkelijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste stukken te verkrijgen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in voorgaande asielaanvragen, maar betreffende hetzelfde relaas, kunnen de nu door u voorgelegde stukken dan ook in geen geval overtuigen. U verklaarde ten aanzien van de DVZ dat u de originele stukken zou hebben (zie schriftelijk ingevulde vragenlijst DVZ), maar u hebt deze tot op heden niet voorgelegd aan het CGVS. Bovendien specificeert u op geen enkele wijze over welke stukken het

hier precies gaat zodat het CGVS ook niet kan inschatten over welke documenten het precies zou gaan.

Ten vierde blijkt dat u in België op de Bengaalse ambassade een paspoort kon verkrijgen. Het is enigszins bevreemdend dat u verklaart niet naar Bangladesh te kunnen terugkeren wegens een vrees voor vervolging vanwege de Bengaalse overheid op basis van een veroordeling, terwijl u diezelfde overheid via de Bengaalse ambassade in België wel contacteert en deze u een paspoort uitgeeft, blijkbaar zonder veel problemen.

Volledigheidshalve is het opvallend dat u bij uw vierde asielaanvraag niet verwijst naar de problemen die u bij uw derde asielaanvraag naar voor bracht. Daar verklaarde u in België problemen te ondervinden na een dispuut met een zakenpartner in België, hetgeen gevolgen zou hebben voor uw familie in Bangladesh. Echter wist u toen al op geen enkele wijze deze bewering te staven. De vaststelling dat u nu niet naar die beweerde problemen verwijst en dat u tussen juli 2013 en maart 2015 geen enkele nieuwe asielaanvraag indiende, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Aldus, gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verblijfsprocedures werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: u diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in dat op 1 maart 2013 werd afgewezen en een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter dat op 31 mei 2012 werd geweigerd.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 41, eerste en tweede lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"het principe van onpartijdigheid (fair play) van de bestuurlijke overheid"*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 22 maart 2010 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 juni 2011 werd afgewezen omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen in Bangladesh onder meer omwille van tegenstrijdigheden omtrent essentiële elementen van haar asielrelaas, zowel tussen haar opeenvolgende verklaringen als tussen haar verklaringen en de door haar voorgelegde juridische documenten, onwetendheden inzake haar rechtszaak, haar onwetendheid over de concrete politieke activiteiten van haar vader, onwetendheden in verband met de partij waarvan zij deel zou uitmaken, foutieve verklaringen over wanneer de laatste nationale verkiezingen in Bangladesh plaatsvonden en een ongeloofwaardige vluchtroute. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 68 830 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 oktober 2011. Verzoekende partij diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. In het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekende partij van 19 december 2011 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 maart 2012 opnieuw een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, onder meer omdat geen geloof kon worden gehecht aan de authenticiteit van het door haar voorgelegde vonnis gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij in verband met dit vonnis en gelet op de landeninformatie waaruit blijkt dat vervalste documenten schering en inslag zijn in Bangladesh, omdat hoe dan ook met dit vonnis haar profiel en vluchtroute niet worden aangetoond en omdat de vaststelling dat op het Facebookaccount van verzoekende partij duidelijk en volledig publiek haar huidige adres in België staat, niet strookt met haar bewering dat zij zich uit vrees dient te verstoppen. Op 21 juni 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 83 444 deze beslissing. Verzoekende partij diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Gelet op het feit dat voormelde beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. De derde asielaanvraag van 25 juli 2013 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 juli 2013 besloten met een weigering tot inoverwegingname.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar vierde asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerdere asielaanvragen,

meer bepaald het feit dat zij in Bangladesh wegens moord vervolgd wordt. Ter ondersteuning van haar asielaanvraag werden door verzoekende partij faxen neergelegd van een krantenartikel, van een brief van haar advocaat van 2 februari 2015, van een schrijven van haar vader, van een attest van de Parishad (gemeente), van twee attesten van Chhatrashibir, van een eigen schrijven en van twee krantenartikelen over de situatie in Chaudagram. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij de originele versies van deze stukken toe (bijlagen 3-6 en 9-10). Verder voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift nog verschillende kranten, een arrestatiebevel, een schrijven van verzoekende partij en een perscommuniqué aangaande het bezoek aan Bangladesh door de subcommissie Mensenrechten van het Europese Parlement (bijlagen 7, 8, 11, 12) toe.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Daar waar verzoekende partij meent dat uit het feit dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de uitkomst van haar vorige asielaanvragen, geconcludeerd kan worden dat verwerende partij met vooringenomenheid en niet in alle objectiviteit haar nieuwe asielaanvraag heeft onderzocht, dit terwijl nochtans van verwerende partij verwacht mag worden dat zij, overeenkomstig het *“fair play-beginnel”*, onpartijdig te werk gaat en dat zonder enige vooringenomenheid de asielaanvraag beoordeeld wordt, waarbij verzoekende partij tevens verwijst naar de inhoud van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan zij allerminst worden gevolgd. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het Commissariaat-generaal geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad benadrukt in dit verband nog dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De eerste en tweede asielaanvraag van verzoekende partij werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Het beroep van verzoekende partij tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Zij diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. De derde asielaanvraag van verzoekende partij werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt vermogen de verklaringen van verzoekende partij en de door haar in het kader van de huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van de eerste en tweede asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven.

Inzake het betoog van verzoekende partij dat haar de kans niet gegeven werd om nadere verklaringen af te leggen omtrent de nieuwe elementen die door haar werden aangebracht en om de originele versies van de documenten voor te leggen daar zij nooit door de commissaris-generaal gehoord werd, waarbij zij tevens verwijst naar het recht om te worden gehoord zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad vooreerst op dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, ro. 42; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 30). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86; HvJ 5 november 2014, C-166-13, *Mukarubega*,

ro. 49-50; HvJ 11 december 2014, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 39-40). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87; HvJ 5 november 2014, C-166-13, *Mukarubega*, ro. 46; HvJ 11 december 2014, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 36). Voorts impliceert het recht om te worden gehoord tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 88; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, ro. 48; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 38).

In casu dient te worden vastgesteld dat het recht om te worden gehoord zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van toepassing is. Immers wordt de vierde asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat vooreerst buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Voorts bemerkt de Raad dat het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij *in casu* de kans heeft gehad om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, daar verzoekende partij de mogelijkheid had om in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken die verzoekende partij schriftelijk invulde te Merksplas op 15 maart 2015 (administratief dossier, stukken 6 (vertaling) en 9) aan te geven welke nieuwe elementen zij aanvoert in het kader van haar nieuwe asielaanvraag en op welke wijze deze van aard zouden zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Tevens blijkt uit bestreden beslissing duidelijk dat door verwerende partij rekening gehouden werd met deze door verzoekende partij ingevulde vragenlijst. Wat nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat haar de kans niet werd gegeven om de originele versies van de documenten voor te leggen, wijst de Raad erop dat, overeenkomstig artikel 17, § 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de asielzoeker, zijn advocaat of de vertrouwenspersoon per aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs aanvullende opmerkingen of aanvullende stukken naar de commissaris-generaal kunnen sturen. Verzoekende partij brengt geen enkele plausibele verklaring aan waarom zij nagelaten heeft op deze wijze de originele versies van haar documenten over te maken aan het Commissariaat-generaal. Daarenboven blijkt uit wat volgt dat deze originele versies van haar documenten evenmin van aard zijn de kans aanzienlijk groter te maken dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De schending van het recht om gehoord te worden zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat

het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23*). Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Verder is de Raad van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht stelt dat het niet volstaat om opnieuw te verwijzen naar haar oorspronkelijk asielrelaas wanneer het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al tweemaal hebben vastgesteld dat daaraan geen enkel geloof kan gehecht worden. Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. Het louter opnieuw herhalen van deze asielmotieven in haar verzoekschrift en in een schrijven dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 11), biedt dan ook geen soelaas.

Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toegevoegde originele versies van de documenten die zij reeds per fax voorlegde (bijlagen 3-6 en 9-10) niet van aard zijn de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Vooreerst onderstreept de Raad dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Voorts dient aangaande de door verzoekende partij aangebrachte brief van de lokale voorzitter d.d. 10 november 2013 (bijlage 3) en de brief van de voorzitter van de Bangladesh Islami Chhatrashibir d.d. 16 november 2013 (bijlage 4) tevens opgemerkt te worden dat uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 8, landeninformatie) blijkt dat het in Bangladesh gemakkelijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste stukken te verkrijgen, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief is. Daarenboven betreffen het kleurenkopieën waarbij zelfs de stempel eveneens duidelijk in de kopie vervat is. Aan deze documenten kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend. Betreffende de door verzoekende partij aangebrachte brief van haar vader d.d. 16 november 2013 (bijlage 5), meent de Raad dat aan een getuigenis komende van haar vader geen objectief karakter kan worden toegekend. Wat de brief van haar Bengaalse advocaat d.d. 2 februari 2015 (bijlage 6) betreft, waarin staat dat er een nieuwe zaak tegen haar hangende zou zijn sinds 11 oktober 2014, wijst de Raad tevens op de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken die zij schriftelijk invulde te Merksplas op 13 maart 2015 nergens expliciet verwees naar de zogenaamde nieuwe zaak waarvan melding wordt gemaakt in deze brief, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het bestaan van deze zaak. Gelet op het gegeven dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, en het gegeven dat in Bangladesh gemakkelijk valse en/of vervalste stukken te verkrijgen zijn, kan aan het bij de brief van haar advocaat bijgevoegde krantenartikel (bijlage 6) evenmin enige bewijswaarde worden toegekend.

Inzake het internetartikel waaruit blijkt dat de voorzitter van de partij Chhatrashibir, afdeling Chaudhagram recent nog vermoord werd (bijlage 9), waarbij verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat hieruit blijkt dat vele leden van haar partij problemen kennen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat een dergelijke verwijzing naar algemene berichtgeving over problemen die de leden van de partij Chhatrashibir kennen, waarin nergens melding gemaakt wordt van verzoekende partij zelf, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Omtrent het internetartikel betreffende een bomaanslag in Chaudhagram waarbij zeven doden vielen (bijlage 10), waar verzoekende partij over stelt dat hieruit blijkt dat er ook geweld is in Bangladesh waarbij er tevens burgerslachtoffers vallen, is de Raad van oordeel dat uit dit internetartikel over dit ene incident geen enkele aanwijzing blijkt dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zou lopen in geval van terugkeer naar Bangladesh.

Verder stelt de Raad aangaande de door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toegevoegde kranten (bijlage 7) en het door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toegevoegde arrestatiebevel (bijlage 8) vast dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging. Bovendien dient wederom te worden opgemerkt dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Inzake het door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toegevoegde perscommuniqué aangaande het bezoek aan Bangladesh door de subcommissie Mensenrechten van het Europese Parlement (bijlage 12), waaruit volgens verzoekende partij de mensenrechtenschendingen in Bangladesh blijken, wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing naar de algemene toestand in Bangladesh niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Evenmin blijkt uit dit internetartikel enige aanwijzing dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zou lopen in geval van terugkeer naar Bangladesh.

Voorts is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij, die nochtans beweert niet naar Bangladesh te kunnen terugkeren wegens een vrees voor vervolging vanwege de Bengaalse overheid op basis van een veroordeling, in België op de Bengaalse ambassade, blijkbaar zonder veel problemen, een paspoort kon verkrijgen, de volstreekte ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde problemen in haar land van herkomst bevestigt. Het is immers allesbehalve aannemelijk dat dezelfde autoriteiten die verzoekende partij zouden vervolgen, haar zonder problemen een paspoort zouden geven. De uitleg in haar verzoekschrift dat zij gezien haar asielaanvraag telkens werd geweigerd, zij een regularisatieaanvraag indiende en dat zij in het kader van deze procedure een identiteitsdocument diende voor te leggen, waardoor zij dan ook het risico heeft genomen om zich tot de Bengaalse ambassade te wenden, doet aan deze laatste vaststelling geen enkele afbreuk.

Aangaande de motivering van verwerende partij waarbij zij vaststelt dat verzoekende partij tussen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 30 juli 2013 en haar vierde aanvraag op 13 maart 2015 geen enkele keer asiel had aangevraagd, waardoor het er op lijkt dat zij eerder asiel aanvraagt omdat zij in het gesloten centrum vast zit en een eventuele repatriëring wilt vermijden, wijst de Raad erop dat dit een overtoollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft

gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat de nieuwe elementen die door verzoekende partij werden aangebracht in het kader van haar huidige asielaanvraag niet van aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.8. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtuigend bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

J. BIEBAUT